

श्रीअन्तु प्रकाशन (प्रा.)लि.

पूर्वाञ्चल

Purwanchal National Daily

सूचना

‘लैङ्गिक हिंसा र दुर्व्यवहारः
छैन हामीलाई स्वीकार’

"Orange the World : #Hear Me to"

नेपाल सरकार
सञ्चार तथा सूचना प्रविधि मन्त्रालय
सूचना तथा प्रसारण विभाग

वर्ष : २५ अङ्क : २११ पृष्ठ ४ बिर्तामोड वि.सं. २०७७ असार १५ गते सोमवार (Monday, June 29, 2020) नेपाल सम्बत् १९४० Web : www.purwanchaldaily.com मूल्य रु : ५/- भारतामा भा.रु. : ४/-

‘धान उत्पादनमा वृद्धिः आत्मनिर्भरता र समृद्धि’

भापा, असार १४। यस वर्षको राष्ट्रिय धान दिवस तथा रोपाईं महोत्सव सञ्चालन गर्न सरकारले निश्चित नियम तयार पारेको छ। यसअघि आ-आफ्नै परम्परा अनुसार रोपाईं महोत्सव हुने गरेका थिए। तर, यसपटक विश्वमा फैलेर गएको कोभिड-१९का कारण रोपाईं महोत्सव सञ्चालन गर्न निश्चित नियम बनाइएको हो।

सरकारले आज असार १५बाट नेपालमा औपचारिक रूपमा धान रोपाईं शुरू गर्दैछ। खेतमा रोपार र लाठेवीच हिलो छुयापछुयाप तथा २५ जनाभन्दा बढी रोपार र लाठे भेला हुन नपाइने नियम बनाएको छ। ‘धान उत्पादनमा वृद्धि-आत्मनिर्भरता र समृद्धि’ नाराका साथ शुरू हुन गइरहेको १७औं राष्ट्रिय धान दिवस तथा रोपाईं महोत्सवमा २५ भन्दा बढी मानिस भेला हुनुपर्ने भए साना-साना समूह बनाई रोपाईं गर्नुपर्ने नियम बनाइएको छ। यद्यपि २५ भन्दा बढी रोपारबाट रोपाईं गर्नुपर्ने भए एकअर्काबीचको दूरी ६ फिट कायम राख्नुपर्ने भएको छ।

ललितपुरको खुमलटारस्थित कृषि अनुसन्धान परिषद् (नार्क) को खेतमा धानको बीउ रोपेर औपचारिक रूपले १७औं र रोपाईं महोत्सवको आयोजना हुँदैछ। यसपछि नेपालभर औपचारिक रूपमा धान रोपाईं शुरू हुन्छ। कोरोना भाइरसको सङ्क्रमणबाट जोगिन र जोगाउन धान रोपाईं हुने स्थान वरपर गुणस्तरीय मास्क, सानिटाइजर र हात धुनका लागि साबुनपानीको व्यवस्था मिलाउनुपर्ने नियम बनाएको छ।

रोपार तथा बाउसेको शरीरको तापक्रम तथा लक्षणको मापन गर्नुपर्ने तथा परीक्षण गर्दा १०० दशमलव चार प्रतिशत ज्वरो आएमा रोपाईंमा सलन हुन रोक लगाउनुपर्ने मापदण्ड तय गरिएको छ। धान नेपालको प्रमुख खाद्यान्न बाली हो। हालको जनसंख्या (भन्दाै तीन करोड) जनतालाई पुऱ्याउन ६० लाख हेक्टर टन धानको आवश्यकता पर्छ। तर, नेपालको उत्पादन भने जम्मा ५४/५६ लाख हेक्टर टनमा सीमित रहेको छ। धानको वैज्ञानिक नाम ओराइजा सटाइवा हो। धान ग्रैमिनी (घाँस) प्रजाति अन्तर्गतको बाली हो। कृषि विभागका महानिर्देशक काञ्चनराज पाण्डेले नेपालीहरूको भातै मात्र खाने ‘भाते’ संस्कृतिका कारण चामलको आयातमा वृद्धि भएको बताए। हाल नेपालले प्रतिवर्ष रु. ३० अर्बको चामल आयात गर्दै आएको छ। नेपालीको क्रयशक्तिमा भएको बढोत्तरीका कारण पिठोको सट्टा चामल खाने आदत बढ्दै गएको छ। फलस्वरूप मसिना तथा बास्नादार (बास्मती) चामलको आयातमा वृद्धि हुँदै गएको तथ्याङ्क छ।

हिमालपारिका दुई जिल्ला मनाङ र मुस्ताङबाहेक नेपालको सबै जिल्लामा धान रोपाईं हुन्छ। हालसम्म उच्च, मध्य पहाड र तराईमा गरी दुई लाख ७५ हजार, २९ हेक्टर जमीनमा रोपाईं सम्पन्न भइसकेको छ। यस वर्ष पनि गत

(बाँकी अन्तिम पृष्ठमा)

बिर्तामोडमा माइकिङ गर्न रोक

विद्यालयले नगरको गीत अनिवार्य बजाउनुपर्ने !

सुरेन्द्र भण्डारी

बिर्तामोड, असार १४। हरेक वर्ष कुनै न कुनै विषयमा बिर्तामोड नगरपालिका चर्चामा आउँछ। कहिले नगर प्रमुख धुवकुमार शिवाकोटीका कारण त कहिले नगरपालिकाले ल्याएको नीति कार्यक्रम चर्चामा आउँछ। गत वर्ष अर्थानिक नगरका रूपमा बिर्तामोडको चर्चा थियो भने आगामी आर्थिक वर्षका लागि ल्याइएको नीति कार्यक्रममा नगरपालिकाले तयार गरेको गीत विद्यालय र कुनै पनि सार्वजनिक कार्यक्रम गर्नुअघि अनिवार्य रूपमा बजाउनुपर्ने भएपछि नगरको चर्चा शुरू भएको हो। नगरपालिकाले हालै ‘पूर्वको मुटु भन्छन् नि हाम्रो बिर्तामोड शहर, अब बन्दैछ, अब उठ्दैछ, हाम्रो नगर’ बोलको गीत सार्वजनिक गरेको छ। यो गीत नगर क्षेत्रभित्र रहेका हरेक विद्यालय र सार्वजनिक कार्यक्रम गर्नुअघि बजाउनुपर्ने नगरको नीति कार्यक्रममा समावेश भएसँगै नगरको चर्चा चुलिएको हो।

नगरपालिकाले आगामी आर्थिक वर्ष २०७७/०७८ का लागि ल्याएको नीति कार्यक्रममा बढ्दो ध्यान प्रदुपण कम गर्नका लागि नगर क्षेत्रमा माइकिङ मार्फत विज्ञापन र सूचना प्रसारणमा समेत रोक लगाएको छ। कुनै पनि सामाजिक, धार्मिक तथा सांस्कृतिक लगायतका कार्यक्रम सञ्चालन गर्दा बाहिर ठूलो ध्वनि जाने गरी कुनै पनि आवाज प्रसारण गर्न नपाइने नीति कार्यक्रम नगरले सार्वजनिक गरेको छ। नगरले सार्वजनिक गरेको नीति कार्यक्रममा त्यस्ता कार्यक्रम गर्दा राति ९ बजेभन्दा पछि सञ्चालन गर्न पाइने छैन भनिएको छ।

नगर क्षेत्रका मुख्य सडकहरूमा आफू खुशी स्वागतद्वार र बोर्डहरू राख्न रोक लगाइएको छ। सोका लागि नगरपालिकाको अनिवार्य स्वीकृति लिनुपर्ने र सडक क्षेत्रमा कुनै पनि कार्यक्रम गर्दा नगरपालिकाको स्वीकृति लिएर मात्र कार्यक्रम सञ्चालन गर्नुपर्ने भनिएको छ। नगर क्षेत्रमा रहेका विभिन्न भाषाभाषी, संस्कृति, कला, साहित्य र परम्परागत सिपको संरक्षणका लागि एक कार्यक्रम बनाई अध्ययन गरिने भएको छ। प्रतिवेदन प्राप्त भएपछि सोका आधारमा उनीहरूको भाषा संरक्षणका लागि शैक्षिक अभियान सञ्चालन गरिने नीति कार्यक्रम नगरले तयार गरेको छ। यस वर्ष बिर्तामोड प्रजा प्रतिष्ठान गठन गरिने र सो प्रतिष्ठान गठन भएपछि बिर्तामोडको इतिहासको खोजी गरी ‘बिर्तामोडका पहिला’ नामक किताब प्रकाशन गरिने नगरको नीति कार्यक्रममा सार्वजनिक गरिएको छ।

कोरोना भाइरस कोभिड-१९ को महामारीकाबीच सार्वजनिक गरिएको नीति तथा कार्यक्रममा कृषियोक बजार स्थललाई नगरपालिकाको मातहतमा ल्याएर कृषि

कचनकवलका सबै बिद्यार्थीलाई निःशुल्क पढाइने

भद्रपुर, असार १४। नेपालकै होचो भूभागले परिचित दक्षिणी भापाको कचनकवल गाउँपालिकाले ‘व्यवसायिक कृषि र उद्यममा आधारित पर्यटकीय पूर्वाधार शिक्षा, स्वास्थ्य र यातायात सञ्चालन कचनकवलको समृद्धिका आधार’ भन्ने नाराका साथ बजेट, नीति तथा कार्यक्रम पेश गरेको छ।

गाउँपालिकाको छैटौँ गाउँसभाले आगामी आर्थिक वर्ष २०७७/०७८का लागि ५३ करोड ८९ लाख ६० हजार एक सय रुपैयाँ बराबरको बजेट पेश गरेको हो। गाउँपालिकाका अध्यक्ष अञ्जार आलमले चालुतर्फ २८ करोड २३ लाख ४९ हजार ५ सय र पुर्जीगततर्फ २५ करोड ६६ लाख १८ हजार ६ सय गरी उक्त बजेट पेश गरेका हुन्।

बजेटमा संघीय सरकारको तर्फबाट वित्तीय समानीकरण अनुदानबाट १२ करोड ७८ लाख, राजस्व बाँडफाँडबाट ८ करोड ७५ लाख, सशर्त अनुदानबाट २२ करोड ८० लाख, विशेष समपूरक कोषबाट १९ करोड ३० लाख र प्रदेश सरकारको तर्फबाट वित्तीय समानीकरण अनुदानबाट ७४ लाख २२ हजार, राजस्व बाँडफाँडबाट ४४ लाख ३६ हजार, सशर्त अनुदानबाट २ करोड ३४ लाख १० हजार, विशेष समपूरक कोषबाट एक करोड २० लाख ९९ हजार रुपैयाँ रहेको छ।

त्यसैगरी गाउँपालिकाको आन्तरिक स्रोतबाट २ (बाँकी अन्तिम पृष्ठमा)

उपजको भरपर्दो र स्तरीय केन्द्रको रूपमा विकास गर्ने भएको छ। नगरपालिकाको सर्वाङ्ग विकासको लागि आवधिक विकास योजनाको दस्तावेज तयार गरी कार्यान्वयनमा ल्याइने र नगर क्षेत्रभित्र रहेको सामुदायिक वन, खोला तथा सार्वजनिक स्थलहरूको तथ्याङ्क संकलन गरी नगरको क्षेत्राधिकारभित्र ल्याइने भएको छ। कोइला तथा ईटाभण्डार भएको प्रदुपण न्यूनीकरण गर्न आवश्यक प्रबन्ध मिलाइने नगरको नीति कार्यक्रममा समावेश छ।

‘बालमैत्री, पूर्ण सरसफाई एवम् प्रविधिमैत्री सिकाइको सिर्जना, आचरणयुक्त तथा जीवनोपयोगी शिक्षाको परिकल्पना’ गरेको नगरपालिकाले शिक्षा क्षेत्रको विकासका लागि विद्यालय व्यवस्थापनलाई प्राथमिकतामा राखेको छ। आधारभूत तह उमेर समूहका सबै बालबालिकाहरूको विद्यालयमा पहुँच तथा निरन्तरतामा जोड दिई आ. व. ०७७/०७८ देखि आधारभूत शिक्षालाई सर्वसुलभ, अनिवार्य तथा पूर्ण निःशुल्क गर्ने गरी शैक्षिक कार्यक्रमहरू सञ्चालन गरिने छन्। प्रारम्भिक बालशिक्षा तथा विद्यालय कर्मचारीको पारिश्रमिक नेपाल सरकारले तोकेको न्यूनतम पारिश्रमिकसँग मिलाउन गरी उपलब्ध गराइने र बालविकास केन्द्रमा सामग्रीसहितको सिकाइ तथा बाल शिक्षकहरूको क्षमता विकास गर्दै लगिने नगरको नीति कार्यक्रममा समावेश छ।

विद्यालयका प्रधानाध्यापक, शिक्षक तथा कर्मचारीको क्षमता विकास गरी सिकाइमा नवीनतम ज्ञान, सिप, क्षमता तथा प्रविधिको प्रयोग गर्न उत्प्रेरित गरिने भएको छ भने शैक्षिक गुणस्तर अभिवृद्धिका लागि मासिक रूपमा प्रधानाध्यापक बैठक, विषयगत शिक्षकहरूको बैठक, समसामयिक तालिम, नियमित तथा सघन अनुगमन जस्ता कार्यक्रमहरू सञ्चालन गरिने छन्। समाजलाई स्वस्थ र आचरणयुक्त बनाउन गत शैक्षिक सत्रदेखि कक्षा ३ र ४ बाट शुरू गरिएको आचरण तथा सचेतना शिक्षा नामक स्थानीय पाठ्यक्रम यस शैक्षिक सत्रदेखि कक्षा ५ र ६ मा पनि लागू गरिएको छ। आगामी वर्षहरूमा क्रमशः आधारभूत तहका सबै कक्षामा लागू गर्दै लगिने नगरको नीति कार्यक्रममा समावेश छ।

तीन वर्षभित्रमा नगर क्षेत्रमा शैक्षिक संस्थाहरूको भौतिक पूर्वाधार पूरा गरी अपाङ्गमैत्री र प्रविधि युक्त बनाइने र सम्पूर्ण बालबालिकालाई विद्यालयमा ल्याउँ, टिकाऔं र सिकाऔं भन्ने अभियानलाई निरन्तरता दिइने भएको छ। त्यस्तै बिर्तामोड नगर क्षेत्रलाई शिक्षाको केन्द्रको रूपमा विकास गर्न नगरभित्र सञ्चालित सामुदायिक क्याम्पसहरूको गुणस्तर सुधार गर्दै सम्भाव्यताका आधारमा स्नातकोत्तर तहको पठनपाठन र सञ्चालन हुने व्यवस्था मिलाइने नगरको नीति कार्यक्रममा समावेश छ। त्यस्तै आगामी दुई वर्षभित्रमा नगर क्षेत्रभित्रका सम्पूर्ण कृषियोग्य जमिनलाई सिञ्चित गरिने र उत्पादनहरूको प्रशोधन र बजारीकरण गरिने भएको छ। यसरी खाद्यान्न र तेलहन बालीहरूमा नगर आत्मनिर्भर बन्न सक्ने नगरको अपेक्षा छ।

आगामी आर्थिक वर्षका लागि मेयर विवादीमुक्त नगर कार्यक्रमलाई बिर्तामोड नगरपालिकाले प्राथमिकतामा राखेको छ। जस अन्तर्गत कृषकहरू प्लाष्टिक घर, प्लाष्टिक मल्वङ्ग, एग्रो नेट, भर्मी कम्पोस्ट, ग्रीन नेट, (बाँकी अन्तिम पृष्ठमा)

चट्याङः बढी क्षति, तर कम तयारी

भापा, असार १४। राष्ट्रिय विपद् जोखिम न्यूनीकरण तथा व्यवस्थापन प्राधिकरणका अनुसार नेपालमा गएको बुधबार एकैदिनमा चट्याङले सात जनाको ज्यान लियो। सप्तरीमा चार, मोरङ, उदयपुर र कपिलवस्तुमा एक/एक गरी एकैदिन यति धेरै मानिसले चट्याङ लागेर ज्यान गुमाए।

प्राप्त तथ्याङ्कमा नेपालमा गएको वैशाखदेखि असारको दोस्रो हप्तासम्म चट्याङबाट मात्र ४० जना नेपाली नागरिकको मृत्यु भइसकेको छ। उक्त अवधिमा १३२ घाइते भएका छन् र घाइतेमध्ये अधिकांश गम्भीर प्रकृतिका घाइते छन्। यसै अवधिमा बाढी र पहिरोबाट १७ जनाले ज्यान गुमाएका थिए। यस समयमा भएको अचिरल वर्षाका कारण आएको बाढी पहिरोले १६ जना घाइते भएका छन्।

बाढी पहिरो, आगलागीजस्ता अरु प्राकृतिक विपत्तिको जस्तो चट्याङले मानिसको ज्यान लिएको समाचार खासै बाहिर आउँदैन। तर, पनि मानवीय क्षतिका हिसाबले भने पहिलो नम्बरमै चट्याङ देखिन्छ। त्यस्तै बाढी, पहिरो, आगलागीजस्ता अन्य प्राकृतिक विपत्तिका क्षति रोक्ने जस्ता कार्यहरूजस्तो प्राथमिकतामा पनि चट्याङ पर्दैन। त्यसरी रोक्नसक्ने खासै भरपर्दो विधि पनि नेपालमा त्यति सिफारिस गर्ने र सरकारले लागू गर्ने गरेको पनि पाइँदैन। यसरी मुलुकको प्राथमिकतामा नपर्दा चट्याङबाट पनि धेरै नागरिकले अकालमै ज्यान गुमाउनुपरेको छ।

गतवर्ष पनि रुपन्देही, कपिलवस्तु, भापा र मोरङमा एकैदिन चट्याङका कारण १० जनाले ज्यान गुमाएका थिए। दुई दिनको अन्तरालमा फरुङ ५०० भेडाबाख्रा पनि चट्याङले मारेको थियो। वि.सं. २०७६मा चट्याङका कारण मात्र देशभरमा ८९ जनाको मृत्यु भएको तथ्याङ्क छ। त्यस्तै गतवर्ष चट्याङबाट ३६० जना घाइते भएका थिए। पछिल्ला वर्षहरूमा चट्याङको प्रकोप बढेको छ र यसबाट नागरिकको ज्यान जाने र घाइते हुनेको संख्या पनि बढ्दै देखिएको छ।

पछिल्लो १० वर्षको अभिलेखमा मानवीय क्षतिका हिसाबले बाढी पहिरो भन्दा बढी चट्याङले असर गरिरहेको तथ्याङ्क छ। घाइतेको अवस्था विश्लेषण गर्दा चट्याङबाट तेबेर बढी मानिस प्रभावित भएका छन्। प्राकृतिक प्रकोप भए पनि विकसित मुलुकको अभ्यास हेर्दा चट्याङको प्रकोपबाट हुने मानवीय र भौतिक क्षति केही हदसम्म रोक्ने गरिएको पनि देखिन्छ। तर, मुलुकमा त्यसरी चट्याङको अवस्थाको अनुमान र क्षति रोक्ने कार्य प्राथमिकतामा नपर्दा जोखिम बढिरहेको चट्याङबद्द छ। श्रीराम शर्मा बताउँछन्। विगत १३ वर्षदेखि यस क्षेत्रमा काम गर्दै आएका डा. शर्मा नेपालले चट्याङबाट हुने विपद् रोक्न प्रभावकारी उपाय अवलम्बन गर्न नसकेको बताउँछन्।

उनका अनुसार वि.सं. २०६६देखि २०७६ सम्मको अभिलेखमा चट्याङबाट ९२९ जनाको मृत्यु भएको छ। सोही अवधिमा पहिरोका कारण १०९ जनाले ज्यान (बाँकी अन्तिम पृष्ठमा)

कर्मचारी आवश्यकता

बहुराष्ट्रिय कम्पनीको लागि महेनती तथा लगनशील बिक्री प्रतिनिधिहरूको आवश्यकता भएको हुँदा, अनुभव भएका वा नभएका ईच्छुक महानुभावहरूले सम्पर्क गर्न सक्नुहुनेछ।

थप जानकारीका लागि हामीलाई सम्पर्क गर्नुहोस्।
फोन नं: ०१-४४७९०९६, ९८०९४५६७९०

bimala@windmilladvantage.com
aakashmik1981@gmail.com

१. भापा -६९ जना २. ईलाम -१९ जना ३. पाँचथर -९ जना

पारिश्रमिक मासिक भत्ता र बिक्री कमिसनमा आधारित हुनेछ।
विस्तृत विवरण purwanchaldaily.com मा हेर्न सक्नुहुनेछ।

कोरोना भाइरस उपचार कोषमा रकम जम्मा गर्न आह्वान गरिएको सूचना

विश्वव्यापी महामारीको रूपमा फैलिएको कोरोना भाइरस (COVID-19) रोगको संक्रमणलाई फैलिन नदिन तथा सोको रोकथाम एवम् नियन्त्रणका लागि देहायको बैकमा ‘कोरोना भाइरस संक्रमण रोकथाम, नियन्त्रण तथा उपचार कोष’ खाता खोलिएको हुँदा इच्छुक व्यक्ति तथा संघ-संस्थाहरूले सो खातामा रकम जम्मा गरी सहयोग गरिदिनुहुन आह्वान गरिएको व्यवहोरा सम्बन्धित सबैको जानकारीको लागि अनुरोध छ।

बैंकको नाम: राष्ट्रिय बाणिज्य बैंक
शाखा: सिंहदरबार परिसर
खाताको नाम: कोरोना भाइरस संक्रमण रोकथाम, नियन्त्रण तथा उपचार कोष
खाता नं. १९६००००१९०१

नेपाल सरकार
सञ्चार तथा सूचना प्रविधि मन्त्रालय
सूचना तथा प्रसारण विभाग

निशान्त मोटरसाइकल पाटर्स एण्ड सर्भिसिड सेन्टर

नेपालीहरूको लागि भरपर्दो सेवा

ROYAL ENFIELD को आधिकारिक बिक्रेता (डिलर) भएकाले ROYAL ENFIELD को सम्पूर्ण पाटर्सहरूमा १०% छुट गरिएको छ।

सातौं वर्षमा प्रवेश गरेको सुखद उपलब्धतामा अटो तीन चक्को टेम्पोको सम्पूर्ण पाटर्सहरू उपलब्ध नराउँदै इन्डिजनसहितको सम्पूर्ण गर्न सेवा सुचारु गरिएको छ।

यहाँ जुनसुकै कम्पनीको मोटरसाइकल, स्कुटर र टेम्पोको सम्पूर्ण पाटर्स पाउनुका साथै इन्डिजन नर्मल पनि गरिन्छ।

निशान्त मोटरसाइकल पाटर्स एण्ड सर्भिसिड सेन्टर
पानीटण्डोको पहिलो जसली बायाँ साइड
निशान्त-०३४०७८७४/८३४८७४३७९७
इण्डिजा, ४६४०१६४४४३ नेपाल

पूर्वाञ्चल

सम्पादकीय

धान दिवसको
सार्थकता

आज असार १५। मानो खाएर मुरी उब्जाउने समय भनेकै असार हो। अर्थात् असार १५ वर्षाको मध्य र कृषिकर्मको उत्कर्षको समय हो। कृषिकर्ममा आश्रित परिवारका लागि असार १५ को बेग्लै महत्त्व छ। निर्भर भरीले कोमल माटोमा खनजोत गरेर, हिलो कुहाएर, रुईभैजै गरिने कृषिकर्म धर्ती पुत्रका लागि सर्वाधिक पुज्य हुन्छ। गाउँ नै गाउँले भरिएको देश नेपाल अनि बहुसंख्यक नेपाली कृषिकर्म मै भरपर्ने कारणले यो महिनाको पनि असार १५ को सांस्कृतिक पहिचान पनि बेग्लै छ। त्यही भएर पनि कैयौं कविहरूले असारको रोमाञ्चकतालाई गीत कवितामा उतारेका छन् भने गायकले स्वर र संगीतमा रूपान्तरण गरेर यसलाई थप उल्लासमय बनाएका छन्।

यही दिन नेपाली समाजमा दहीचउरा खाने विशेष प्रचलन छ। त्यसो त यो खाजाको नियमिततामा पर्छ नेपालीका लागि। तर, आजका दिन ढिकीआँखलमा कुटेको घिउरा, घरमै जमाएर बनाइएको दही र कतै पाकेका आँप मिसाएर खाने चलन छ। जसलाई विज्ञानका दृष्टिले समेत घामपानीमा रुन्केको शरीर र मनलाई शान्ति दिने र त्यसको असरको प्रतिरोध गर्ने उत्तम खुराक मानिन्छ। हाम्रा बाह्य महिनाका अलग-अलग महत्त्व र विशेषता छन्। ती मध्ये असार कृषिप्रधान देश भएकाले हाम्रा लागि नव सृजनाको महिना र महत्त्वको पर्वकै रूपमा लिइन्छ। पहिला पहिला त आजको दिन रानी पनि खेत रोजन जान्दैनन् भन्ने गरिन्थ्यो। यसो भन्नुको तात्पर्य पनि सृजनालाई सबैले सम्मान गर्नुपर्ने र अन्य नामको ऐश्वर्यको महत्त्व कति छ भन्ने सन्देश दिन खोजिएको हुनसक्छ।

पछिल्लो समय असार १५ लाई धान दिवसको रूपमा समेत मनाउन थालिएको छ। धान नेपालको प्रमुख कृषि उत्पादन हो। हाम्रा परम्परागत धान र कृषिकर्मको विधि विस्थापनको संघारमा छ। आधुनिकीकरणले काठको हलो, जुवा, हल्लुङ, जोतारो, गोरू, रांगा लोप हुन थालेका छन्। धान दिवसले पनि आधुनिकीकरण, बजारीकरण र व्यवसायीकरणमा जोड दिएको छ। यसले गर्दा विस्थापनमा पुगेको परम्परागत कृषि कर्म फेरिर्दै नव पुस्तासम्म आइपुग्दा खेतीको विकल्प खोज्न थालिएको छ। सरकारले प्रत्येक वर्ष कृषिमा आधुनिकीकरण र व्यवसायीकरणको नीति सार्वजनिक गर्छ। अब त स्थानीय तहले समेत भावी कार्यक्रम बनाउँछन् जहाँ कृषिलाई प्राथमिकतामा राखिन्छ। तर, त्यसले कृषिकर्मलाई सेवा, पूजा र धर्म ठान्ने कृषकका मुहारमा थोरै पनि कान्ति दिन सकेको छैन। सायद यसको उदाहरण हो कि दूध व्यवसाय गर्ने किसान नदीमा दूध पोख्न बाध्य छन्, तरकारी उत्पादकहरू खाडलमा पुर्न र चिया किसानहरू सडकमा फाल्न विवश छन्।

अहम अहिले त सरकारले कृषिमा अत्याधुनिक कार्ययोजना अख्तियार गरेको छ। विशेष जोन छुट्याएर ठूलो अक्षरमा प्रचार पनि गर्छ। किसानलाई अनुदान, प्राविधिक सेवा तथा आधुनिक उपकरण वितरण गर्नेसम्मको सस्तो नारा पनि लगाउँछ। तर, किसान भने समयमा नभइनुने बीजबिजन र मलखाद नपाएर हेरान छन्। एक बोरा मलका लागि महिना कुनैपनि र त्यो पनि नपाउने अवस्थामा किसानको पीडामा घिल्ला भाषणले नुनचुक छकिने काम गर्छ। कृषि कर्म गर्न योग्य र सक्षम युवाशक्ति रेमिट्यान्सको लोभमा विदेश पठाइन्छ। आवश्यक जनशक्तिको अभावमा ऐश्वर्य फलाउने जमिन बाँझै बस्छ। परिणाम हामी प्रत्येक वर्ष आयातमुखी र परिभर देशमा रूपान्तरित हुँदैछौं। यस्तो बेला पर्न आएको असार १५ को विशेष दिनले सरकारमा बस्ने, जनप्रतिनिधि हुँ भन्ने र समाज रूपान्तरण गर्छौं, भन्नेहरूलाई बुद्धि दिओस्, असार पन्ध्रको सबैलाई शुभकामना।

असार १५ र धान दिवस

तीर्थरार खरेल

आज असार १५। असार १५ लाई नेपाली समाजमा खेतमा रोपाई गरी दहीचउरा खाएर मनाउने परम्परा छ। रोपाई गरी दहीचउरा खानाले गीत पनि विश्वास अनुरूप आफ्नो खेतीपाती नहुनेहरू पनि अरूको खेतमा रोपाई गरी हिलो ख्यापेर रमाइलो गरी दहीचउरा खान पछि पर्दैनन्। दोहोरी रोपाई गीतको रन्कोमा रोपाई गर्नु असारको अर्को आकर्षण हो। असारको पहिलो सातादेखि मनसुन शुरू भएपछि असार १५ सम्म खेतको गरामा लाटे र रोपाहरू असार गीतको भाकासँगै रोपाईमा व्यस्त हुन्छन्। असार १५ सम्म लाटे र बाउसेहरूलाई आली जोर्ने र मेलो बनाउन चटारो छ भने कोरीवाटी चिचिक्क परेर मेलामा भरेका रोपाहरू कोही ब्याडमा बीऊ काड्ने, कोही पखाल्ने र कोही मेलो पैट्याउने तखरमा जुटेका हुन्छन्। राष्ट्रको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनमा ३८ देखि ४० प्रतिशतसम्म योगदान रहेको कृषि क्षेत्रमा असारको रोपाईले ठूलो राख्छ।

कृषि प्रधान देश नेपालमा प्रमुख खाद्यान्न धान बालीको उत्पादनमा हुने घटबदले अर्थतन्त्रमा समेत त्यसै अनुसार प्रभाव पार्ने भएकाले रोपाईको ठूलो महत्त्व छ। नेपालमा धेरैजसो क्षेत्रमा आकाश पानी वा क्षेत्र मनसुन मै भर पर्नुपर्ने स्थिति छ। त्यसैले मानो रोपेर मुरी फलाउने यो समयमा कृषकहरू आफ्ना अन्य काम छोडेर भए पनि असार भेल छोपी धानबाली लगाउन व्यस्त हुन्छन्। 'मुठी खाएर मुरी उब्जाउने' महिनाको मध्य अर्थात् असार १५ गतेका दिन नेपालभर धान दिवस, रोपाई यात्रा आदि नामले मनाइन्छ। कृषि प्रधान देश भएकाले नेपालका अधिकांश मानिसको पेसा खेतीपाती हो। किसान वर्षभरका लागि छक जुटाउन यो महिनामा खेतीमा व्यस्त हुन्छन्। आजका दिन असार भाकामा लोकदोहोरी गाउँदै छुपुछुपु हिलोमा धान रोपिन्छ।

छुपु र छुपु हिलोमा धान रोपेर छोडौंला, बनाई कुलो लगाई पानी आएर गोडौंला जस्ता लोक लयका गीत गाएर खेतमै रमाइलो पनि गरिन्छ। विश्वका करिब तीन अर्ब मानिसको मुख्य खाना नै चामल हो। संसारको नब्बे ९० प्रतिशत धान एसियामै उत्पादन हुने गर्छ। उत्पादनको आधा एसियामै खपत हुने गरेको छ। नेपालको कूल गार्हस्थ्य उत्पादनमा २९.४ प्रतिशत योगदान कृषि क्षेत्रको छ। कृषिमा ६०.४ प्रतिशत जनसंख्या आश्रित छन्। कृषि गार्हस्थ्य उत्पादनमा धानको योगदान २० प्रतिशत रहेको कृषि विकास मन्त्रालयले जनाएको छ। हाल नेपालमा १५

लाख ५२ हजार हेक्टरमा धान खेती भइरहेको छ। खेती गरिने ५०.२ प्रतिशत जमिनमा धानखेती हुने गरेको छ। खाद्य तथा पोषण सुरक्षाका दृष्टिबाट मानिसलाई आवश्यक पर्ने क्यालोरीको २० प्रतिशत हिस्सा चामलमै पाइन्छ।

विश्वका एक सय १४ मुलुकमा धानको उत्पादन हुने गर्छ। संसारमा १६ करोड ३२ लाख हेक्टरमा ७४ करोड नौ लाख मेट्रिक टन धान उत्पादन हुन्छ। सबैभन्दा बढी धान उत्पादन गर्ने मुलुक चीन हो। यसपछि क्रमशः भारत, इण्डोनेसिया, बङ्गलादेश, भियतनाम, थाइल्याण्ड, म्यानमार, फिलिपिन्स, ब्राजिल र जापान रहेका छन्। किसानको मनोबल उच्च राखी उनीहरूको श्रमको सम्मान गर्ने उद्देश्यले नेपाल सरकारले नीति बनाउन जरुरी छ। खेतमा रोपाई गरी दहीचउरा खाने भएकाले यस दिनलाई दहीचउरा खाने दिनका रूपमा समेत लिने गरिन्छ। वर्षामा हिलाम्मे भएको शरीरमा ऊर्जा दिने भएकाले दहीचउरा खाने चलन रहेको विज्ञहरू बताउँछन्।

कृषि प्रधान हाम्रो मुलुकमा खाद्य सुरक्षाको प्रमुख आधारको रूपमा रहेको धानको उत्पादनलाई महत्त्व दिँदै सरकारले असार १५ लाई राष्ट्रिय धान दिवसका रूपमा मनाउने गरेको हो। सरकारले आजका दिनलाई दिवसका रूपमा मनाउँदै आफू पनि आधुनिक प्रविधिको आम किसान माफ पुन नसकेका कारण खेतीयोग्य जमिन भएर पनि धान उत्पादनमा वृद्धि हुन नसकेको कृषि विज्ञहरूको भनाइ छ। नेपालले वि. सं. २०६१ सालदेखि असार १५ लाई धान दिवसका रूपमा मनाउँदै आएको छ। कृषिमा परिभरता बढ्दै गएका कारण उत्पादकत्व बढाउने उद्देश्यले नेपालमा धान दिवस मनाउन थालिएको हो।

साता/पन्ध्र दिन काम गरेर वर्षभर खाने बाली लगाउन कामको मिचो भएकाले वास्तवमा सबै कृषकका लागि असारको १५ महत्त्वको हुन्छ। लासलाई एकछिन घुमले छोपेर भए पनि असार भेल छोनु पर्दछ भन्ने बुढापाकाको भनाइले पनि यसको महत्त्व दर्शाउँछ। त्यस्तै 'असारमा डुल्ले पजनीमा भुल्ले' अर्थात् असारमा काम गर्ने बेलामा त्यसै डुल्ले र सरकारको काम इमान्दारीपूर्वक नगरी पदोन्नति अर्थात् पजनीमा नपर्ने व्यक्तिले गरी खौदैन भन्ने बुढापाकाको अर्को उखानले पनि असारको महत्त्वलाई पुष्टी गर्छ। रोपाई कार्य मुलुकको सामाजिक, धार्मिक र सांस्कृतिक पक्षसँग पनि निकटरूपमा जोडिएको छ। रोपाईको पहिलो दिन देवतालाई बीऊ चढाई परिपूर्ण, भरिपूर्णका लागि अन्नपूर्णाको आराधना गरी रोपाईको श्रृंगार गरिन्छ।

रोपाईमा धेरै खेतालाको आवश्यक पर्ने भएकाले गाउँभरमा पालेपालो पर्माद्वारा रोपाई गरिने भएकाले यसले सामाजिक एकता र सद्भाव बढाउन पनि ठूलो टेवा पुर्‍याउँदै आएको छ।

कतै-कतै ठूला खेती भएकाले रोपाई गर्दा बेठी लगाउने अर्थात् पञ्चेबाजा बजाई नाचगान गर्ने, भोज खुवाउने तथा खेतालाहरूलाई मसला र रूमाल बाँड्ने पनि प्रचलन छ। नेपालमा समुद्री सतहभन्दा ७० मीटर उचाइमा रहेको भ्रपाको केचनादेखि दुई हजार सात सय ८० मीटर उचाइमा रहेको जुम्लाको छुमचौरसम्म धानखेती गरिँदै आएको छ। जुम्लामा लगाइने धानखेतीलाई विश्वको सबैभन्दा उच्च स्थानमा धानखेती भएको मानिन्छ।

पहिला-पहिला मार्सी, तौली, थापाचिनिया, वासमती खुट्टेखानी आदि जातका धानखेती गरिन्थ्यो भने हाल ताईचुङ्ग, विन्देश्वरी, खुमल, मन्सुली, राधा चार आदि विकास जातका धान लगाइने थालेको छ। रैथाने जातहरू हराउँदै जान थालेका छन्। एक आँकडा अनुसार हाल धान खेतीको ७९ प्रतिशत क्षेत्रफल विकास जातका धानखेतीले ओगटेको बताइन्छ।

धान नेपालको प्रमुख बाली भएता पनि धानको परिभरता हट्न सकेको छैन। धानको उत्पादन र उत्पादकत्व दुवैमा सुधार गर्ने गरी कार्यक्रमहरू तय गर्नु जरुरी छ। सबैभन्दा ठूलो चिन्ताको विषय युवा जनशक्ति पलायन हो। मुलुकमा रोजगारको अभावमा विदेशिने क्रम रोकिएको छैन भने धान

लगायतका कृषिकर्मका लागि जनशक्तिको अभाव बढ्दो छ। खेतीयोग्य भूमि घडेरीमा परिणत गर्नु, आकासे खेतीमा निर्भर र सिँचाइको व्यवस्था नहुनु, सीमित व्यक्तिका हातमा धेरै जमिन हुनु, जग्गाको बढ्दो खण्डीकरण, उन्नत जातका बीऊबीजन तथा मलखाद तथा अनुदान नहुनु आदि धान खेतीका प्रमुख समस्याहरू हुन्।

कोभिड-१९ को महामारीको परिणाममा अब धान लगायत अन्य कृषि कर्मका लागि विदेशिएका युवालाई स्वदेशमै केन्द्रित गर्न जरुरी छ। कृषि क्षेत्रलाई यात्रिकीकरण र आधुनिकीकरण गर्दै जनस्वास्थ्यलाई समेत ख्याल गर्दै उत्पादन र उत्पादकत्व दुवैलाई वृद्धि गर्न आवश्यक छ। आजको धान दिवसले समस्त किसान, कृषिविज्ञ र नेपाल सरकारका विभिन्न तहकाका सरोकारवालाहरूले यस सम्बन्धमा रानीति, कार्यनीति र कार्यक्रमहरू सञ्चालन गर्न आवश्यक छ।

tirthakhar2028@gmail.com

असार १५ :
रोपाई महोत्सव

रत्नबाहुर बस्नेत

नेपाल कृषि प्रधान देश हो। यहाँका अधिकांश मानिस कृषि पेशामा आश्रित छन्। पेशाले जो जे भए पनि अन्न सबैका लागि अपरिहार्य छ। अन्न मध्ये पनि मुख्य खाद्यान्न बाली धान हो। यस्तो बाली लगाउने समयको विशेष महत्त्व रहेको छ। यही महत्त्वपूर्ण समय हो- असार। ग्रीष्मको कठोर प्रचण्ड गर्मीपछि शीतल बनाई प्रकृति हरियाली बनाइ दिने वर्षात्को महत्त्व भएकाले असार र असार विशेष हो- असार १५।

न बाहिर बोक्रो न भित्र खोक्रो कसार पूर्वको टोका उयारी हेर्दा लागेछ असार, छुपुमा छुपु धान है रोनु हातमा बीऊ रहुञ्जेल मीठो है खानु मीठो लाउनु यो जीवन छहुञ्जेल, जस्ता असार भाकामा गीत गुञ्जने महिना हो-असार। गीतका समय र अवसरमा गाइने लय र भाकाहरू हुन्छन्। तिनलाई यस्तै समय र सन्दर्भमा गाइन्छ। त्यस्तै वर्षात्को बेला रोपाईको बेला रोपाहार र हलीले गाउने गीत हो- असार गीत। मनभित्रका पीर, पीडा, वेदना पोखिन्छन् यस्ता गीतमा। त्यस्तै मायाप्रतिकामा भावना लयमा ढालेर अभिव्यक्त हुन्छन्।

असारमा मासको दबदबे हिलो छुलाई धिन लाग्यो मालालु ज्यानलाई फरिया किन्दा छ विसा ऋण लाग्यो। रुद्धै र भिद्धै बीऊ काड्छौं हातका मर्मले झ्यालमा बस्ने रहर थियो दिएन कर्मले।

गीत गाएर कर्म (परिश्रम) गर्नु रमाइलो हुन्छ। गीतले बलसञ्चय, आनन्द र उत्साह प्राप्त हुन्छ। उकालो चढ्दा भञ्ज्याङ पुग्दा सिरिरी बतास चल्दाको आनन्द हुन्छ असार गीतका भाकाले। नेपालका विभिन्न स्थानमा यस्ता असार भाकामा गीतका भाका फरक छन्, तर शैली एउटै छन्। वर्षात्को उमँग, यस हिले पर्वको मज्जा उस्तै हुन्छ। हाम्रो संस्कृतिमा यही महिनाको १५ गते अर्थात् असार पञ्चलाई हिले पर्व तथा रोपाई महोत्सवको रूपमा मानिन्छ। किसानहरू रोपाहार, बाउसे, ब्याडे, लाटे मानो खाएर मुरी फलाउने अभियानमा जुट्ने उत्सवको दिन हो यो। 'असारको हिलो नछोड गीत पाइँदैन' भन्ने परम्परा अनुसार असार महिनाको ठूलो महत्त्व छ। राष्ट्रिय अर्थतन्त्रमा धानखेतीले महत्त्वपूर्ण स्थान ओगटेको छ।

यस दिनको रोपाई मसिरको दाँसमा परिणत गर्ने मीठो र सुखी सपना कल्पना गर्दै दहीचउरा खाने परम्परा छ। केही पहाडी भागमा 'बेठी' लगाउने परम्परा पनि छ। धनीमानीहरूले रोपाई थालनी गर्दा नैमती बाजा बजाएर उत्सवको रूपमा मान्ने परम्परालाई 'बेठी' भनिन्छ। आजभोलि भने बेठी परम्परा हराउँदै गएको छ। खासगरी पढेलेखेका शिक्षित वर्गले कृषि कर्म गर्न हुँदैन भनेर युवायुवतीमा विदुषा बढ्दै गएको पाइन्छ। तर, श्रम, सिप, शान्तिता (साधना) नै सच्चा नेपालीको परिचय हो। जुन परम्पराको पहिले-पहिले प्राचीन समयमा अहम ठूलो महत्त्व रहने गर्दथ्यो। यस अवसरमा राजधानीको समेत सवारी भई रानीको हातबाट रोपाईको शुक्रात गरिन्थ्यो। जसका कारण त्यस्ता भूमि क्षेत्रका रानीखेत, रानीटार, रानीगरा जस्ता नामकरण हालसम्म पनि रहेको पाइन्छ।

केही वर्षयता असार पञ्चलाई राष्ट्रिय धान दिवसका रूपमा किसानका खेतबारीमा सरकारका तर्फबाट तथा केही राजनेताको सहभागिता रहने र दहीचउरा खाने कार्यक्रमको आयोजना गरेको पाइन्छ। वि.स. २०६० सालदेखि असार पञ्चलाई धान दिवसको घोषणा गरी यस दिनलाई राष्ट्रिय धान दिवस तथा रोपाई महोत्सव मनाउन थालिएको हो। हाल नेपालमा १३ लाख ७९ हजार हेक्टर क्षेत्रफलमा धान खेती गरिन्छ। तर, कृषि क्षेत्र तथा किसानको हित प्रवर्द्धनमा ठोस एवम् प्रभावकारी योजना नआएका कारण र कृषकले समयमा बीऊ तथा मल नपाइरहेको वर्तमान अवस्थामा मनाइने धान दिवस औपचारिकतामा सीमित रहने गरेको देखिन्छ। सिर्जनाको मूल प्रवाह पनि हो, असार। अर्थात् असार किसानका लागि मात्र होइन भाका, लयमा गीत संगीत ओराले गायक कलाकारका लागि पनि महत्त्वपूर्ण मानिन्छ। संस्कृति, सामाजिक रहन-सहन, मायाप्रीति, सुख-दुःखका मर्म बोल्दछन् लोक संस्कृति गीतहरूमा। हाम्रो जनजीवनमा निकटता गाँसिएको छ लोक गीतमा।

धार्मिक सम्बन्ध पनि बोकेको छ असार पञ्चले। रोपाईयात्राका क्रममा धान रोपाईको थालनी गर्दा 'सिमेभूमि' देवता माटो पानीका देवताको पूजा गर्ने परम्परा रहेको छ। माटो, पानी, पृथ्वी यी हाम्रा जीवन प्राणका आधार हुन्। यिनै देवता हुन्। असार भाकामा गीत पनि यिनको वर्णन गरिएको पाइन्छ। एकअर्कामा सहयोग गर्ने सामाजिक सद्भावको सन्देश पनि दिएको छ यस पर्वले। हाम्रो संस्कृतिमा पञ्चपिता (जन्मदिने बाबु, कन्यादिने ससुरा, मन्त्र दिने गुरु, अर्न्मदिने किसान र भ्रम गर्ने राजा) मध्ये एक किसानलाई मानिएको छ। सबैको प्राण रक्षाका लागि अनिवार्य अन्न उत्पादनमा जीवन समर्पित गर्ने भएको उस्तलाई पिता समान आदर सम्मान गर्न निर्देशन गरिएको हो। यसरी अन्नदाता किसानको जीवन र किसानप्रति श्रद्धा सबैमा हुनुपर्ने देखिन्छ। तर, कृषि कर्म र किसान उपेक्षित (उपेक्षाको पात्र) बन्दै गएको छ। यसमा सरकार र सम्बन्धित सबैको ध्यान जान जरुरी छ। यसरी सांस्कृतिक दृष्टिकोणबाट होस् वा आर्थिक दृष्टिकोणबाट यति महत्त्वपूर्ण किसानको जीवनसँग सर्वाधिक महिमा गाँसिएको पर्व असार पञ्चका अवसरमा सरकारले किसान र कृषि क्षेत्रको उत्थान हुने राम्रा कृषि नीति र तिनको प्रभावकारी कार्यान्वयन जोड दिन सक्नुपर्दछ। यसैमा धान दिवस तथा रोपाई महोत्सव मनाउनुको सार्थकता रहनेछ।

ए-लेभल : परिचय र विशेषता

रमेश विरोला

एसईई (एसएलसी) पछि आफ्नो सुनौलो भविष्यको निर्मित हेरक विद्यार्थी उत्कृष्ट शिक्षाको खोजीमा हुन्छन्। आफ्नै क्षेत्रमा गुणस्तरीय अन्तर्राष्ट्रिय शिक्षाको अभावले पूर्वाञ्चलबासी हेरक वर्ष काठमाडौं जानुपर्ने बाध्यता रही आएको थियो। यसै विषयलाई मध्यनजर गर्दै पूर्वाञ्चलमै पहिलो पटक विजयपुर कलेज धरानले संसारकै उत्कृष्ट क्याम्पस विश्वविद्यालयको ए-लेभल कोर्स सञ्चालन गरेको छ। विगत १५ वर्षदेखि यसै क्षेत्रमा लागेका दक्ष र अनुभविदहरूद्वारा सञ्चालित यो कोर्स अध्ययन गर्न अब काठमाडौं नै जानुपर्ने बाध्यताको अन्त्य भएको छ।

के हो ए-लेभल ? एसईई (एसएलसी) वा सो सरह पछि विद्यार्थीहरूलाई विश्वविद्यालय प्रवेश गराउन पूर्वको शिक्षा ए-लेभल हो। यो बेलायतको क्याम्पस विश्वविद्यालय अन्तर्गत, क्याम्पस इन्टरनेशनल एकाडमिसेन बोर्ड (सीआईई)

ले चलाउने जनरल सेर्टिफिकेट अफ एजुकेशन (जीसीई) को शैक्षिक कार्यक्रम हो। ए-लेभल नेपालको १०+२ सहको पाठ्यक्रम हो। तह उत्तीर्ण गरेपछि विद्यार्थीले विश्वको कुनै पनि विश्वविद्यालयहरूमा स्नातकस्तरको अध्ययन गर्नका लागि आवेदन दिन पाउँछन्। यसका अन्तर्राष्ट्रिय ख्यातीले विद्यार्थीहरूलाई विश्वको राम्रो कलेजमा भर्ना तथा छात्रवृत्ति पाउन सजिलो र सम्भव हुने गर्दछ।

भविष्यमा आफूलाई राम्रो दक्ष बनाउनका लागि ए-लेभल कोर्स अत्यन्त राम्रो मानिन्छ। यो कोर्स पढेका विद्यार्थी सैद्धान्तिक र व्यावहारिक रूपमा दक्ष हुन्छन्। प्राविधिको उच्चतम प्रयोग गरी पढाउने भएकोले विद्यार्थी बहुप्रतिभाशाली हुन्छन्। यसमा विद्यार्थीलाई घोकाएरभन्दा बुझाएर पढाउने गरिन्छ। अर्थात् विद्यार्थीले

कति पढ्यो भन्दा पनि कति बुझ्यो भन्नेलाई महत्त्व दिइन्छ र विश्लेषणात्मक पक्षलाई परीक्षामा बढी समावेश गरिन्छ। प्रश्न एक्टभ भन्ने विद्यार्थीहरूको अभिव्यक्ति अब्जेक्टभ हुन्छ।

ए-लेभलको विशेषता
ए-लेभलमा जनरल पेपर (अंग्रेजी) बाहेक आफूलाई मनपरेको विषय रोजेर पढन पाइन्छ। अंग्रेजी बाहेक अरु कम्तीमा तीनवटा विषय पास गरे विश्वको कुनै पनि विश्वविद्यालयमा भर्ना हुन योग्य हुन्छ। ए-लेभल पढेका विद्यार्थीले अन्तर्राष्ट्रिय स्तरको प्रमाणपत्र पाउने हुनाले विद्यार्थीलाई अवसरको टोका खोलाइदिन्छ। विश्वको करिब एक सय ६० देशमा पढाइ हुने यो ए-लेभलको परीक्षा प्रणाली र ग्रेडिङ प्रणाली पनि विश्वभर

एउटै मापदण्डको हुन्छ।

प्रत्येक वर्ष मे/जुन र अक्टोबर/नोभेम्बर गरी वर्षको दुईपटक विश्वभरिने एकेपटक परीक्षा सञ्चालन हुन्छ र नतिजा पनि सो अनुसार एकै साथ अगष्ट र जनवरी मा प्रकाशन हुन्छ। आफू पूर्णरूपमा तयार भएको विषयको मात्र परीक्षा दिन पाइने भएकोले विद्यार्थीलाई राम्रो ग्रेड ल्याउन सजिलो हुन्छ। आफू सक्षम भएको विषयको परीक्षा पहिले दिएर बाँकी विषय आउने छ महिनापछि दिए पनि हुन्छ। यदि कुनै विषयमा कम अङ्क आएमा त्यो विषयको मात्र पुनः परीक्षा दिएर राम्रो अङ्क पनि ल्याउन सकिने हुन्छ।

ए-लेभलको पाठ्यक्रममा अहिलेको विद्यार्थीले कस्तो प्रकारको शिक्षा वा ज्ञान प्राप्त गर्नुपर्ने हो सोही अनुसारको सम्पूर्ण विषयको कोर्सहरू अपडेट भइरहेको हुन्छ। ए-लेभल कोर्स सेमिनार, लेखफल, प्रयोगशाला विधि, प्रोजेक्टवर्क, प्रतिवेदन, लेखक, अनुसन्धान र सम्पामाध्यिक विषयको अध्ययन आधारित हुन्छ। अतः आफ्नै देशमा अन्तर्राष्ट्रिय स्तरको शिक्षा पढेर विश्वका विभिन्न मुलुक गई अध्ययन गरी फेरि आफ्नै देशमा फर्की सेवा गर्ने हो भने हाम्रो जस्तो विकासोन्मुख देशलाई यो भन्दा राम्रो अरु अवसर हुने सक्दैन। त्यसैले यसको पाठ्यक्रम, शिक्षा प्रणाली, परीक्षा प्रणाली, ग्रेडिङ प्रणाली आदी सबै क्याम्पस विश्वविद्यालयले तय गरेको हुनाले ए-लेभल सबैको रोजाइको विषय बन्दै गएको हो।

dharan2019@gmail.com

मिरोला विजयपुर ए-लेभल सुसरी, धरानका इञ्चार्लु हुन्।

